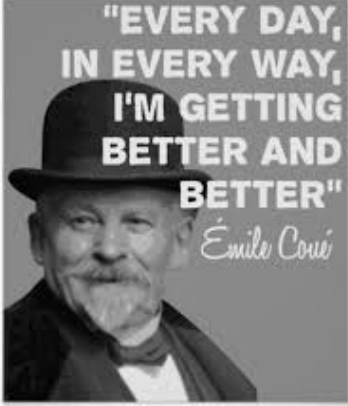

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

ஆச்சரியமான பலன்களை நல்குவதே 1910-ம் ஆண்டில், அதாவது தமது 53-வது வயதில் நான் சி என் னும் இடத்தில் சூயவசிய சிகிச்சை நிலையம் ஒன்றையும் அவர் நிறுவினார். இங்கு அவர் அடந்த வற்றிகள் ஐரோப்பா முழுவதிலும் அவருக்குப் பெரும் புகழ்கைக் கொடுத்தது. உலகம் முழுவதும் எமில் கபுவின் முறைகளைப் பற்றிப் பசே ஆரம்பித்தது.

எடுத்த எடுப்பில் பார்த்தால் கபுவின் முறைகள் சிறு பிள்ளைத் தனமானவையாகத் தோன்றும். சிலருக்கு அவை: ஒரு பதைத்தியக் காரனின் கலேக்கித்துப் போலவும் தோன்றக் கூடும். ஆனால் ஆரம்பத்தில் அவை பரிசீலிக்கத்தக்கவையாகக் காட்சியளித்தாலும் நாளடைவில் அவற்றின் அபார சக்தியை எவரும் நன்கு உணரவதே சய்வார்கள். சமீபந் திருந்த உள்ளம் சூறுசூறுப்புப் பெறும் போது, நனை திருந்த, நரம்புகளில் புது உணர்ச்சி ஏறும் பொழுது, கபின் விழுந்த மூதுக்கு குத்திட்டெழும் போது யார்தான் சூயவசிய முறையின் சக்தியை மறக்க முடியும்?

இந்நிலின் ஆரம்பத்தில் வாழ்க்கையின் முன்னேற்றத்திற்கு முயற்சி அத்தியாவசியம் எனக் கூறிப்பட்டோம். ஆனால் முயற்சி என்ற சொல்லின் பொருள் என்ன என்பதை நாம் சரியாக விளங்கிக் கொண்டால்தான் அதனை முறையாக மறக்கொண்டு நாம் முன்னேற்றத்தை எய்தலாம். சிலர் முயற்சி என்றதும் மாடுபோல உழைத்தல் என்று எண்ணி விடுகிறார்கள். சிந்தனையற்ற வறும் உழைப்பினால் தவேகைகதிக களைப்பு ஏற்படும் தேவிர பிரயோசனம் அதிகம் இருக்காது. உதாரணமாக ஒரு வாழை மரத்தை, நாம் வட்டி வீழ்த்த வணேடும் என்று வதைத்துக் கொள்வோம். அதற்குக் கபர் மயுள்ள பெரிய கத்தியொன்றைக் கையில் எடுத்து அதனால் வட்டி வீழ்த்த வணேடும். அப்படிச் சய்யாது ஒரு சவர அலகைக் கொண்டு இவ்வலையைச் சய்ய முயன்றால் அதனால் காலம் விரயமாகும். கைகள் வலிக்கும். சில சமயம் விரல்கள் வட்டிக் காய்த்துக் கும் ஆளாகும். இன்னும் வலையை முடிவதற்குள் சவர அலகு இரண்டாக முறிந்து விடவும் கூடும். வாழை மரமும் வட்டிப்பட்டாது தப்பித்துக் கொள்ளும்! ஆகவே முயற்சி என்பது கபின் உழைப்பன்று. புத்திசாலித் தனமான, விவகேமான உழைப்பு. அறிவின் துணையோடு மறக்கொள்ளப்படும் முயற்சிதான் பலன் தர வல்லது என்பதை நாம் மனதிறக் கொள்ள வணேடும்.

எமில் கபு கபின் உழைப்பால் வற்றி கிட்டும் என்ற கொள்கையைக் கண்டித்தார். ஒரு வலையை நாம் மறக்கொள்ளும் போது அவ்வலையை எளிது என்றும் அதை எம்மால் சய்யு முடிக் க முடியும் என்றும் நாம் நம்ப வணேடும். இவ்வித தன்னம்பிக்கையுடன் சய்யும் முயற்சிதான் வற்றி பெறும் என்பது அவர் கருத்தாகும். அவர் சொல்வதைக் களேங்கள்: 'முடியுமானல் எப்பொழுதும் நீங்கள்

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

பலகை நிலத்தில் இருக்கும் போது ஏன் இவ்விதம் நீங்கள் விழவில்லை? பலகை நிலத்திலிருந்து உயர்த்தப்பட்டதும் ஏன் நீங்கள் விழும்படி நிரூபிக்கிறது? காரணம் இதுதான் நிலத்தில் பலகை கிடக்கும் போது பலகையின் ஒரு பகுதி திலிருந்து மறுபகுதி துக்குப் போதல் இலகுவான விஷயம் என்று நீங்கள் நினைக்கிறீர்கள். ஆனால் பலகை உயர்த்தப்பட்ட பின்னர் உங்கள் கற்பனை நான் விழுந்துவிடக் கூடும் என்ற அச்சத்தை உண்டாக்கிவிடுகிறது.

இந்த நிலையில் உங்கள் திடீர்த் திடீர்த் செயலற்றதாகிறது. விழுந்து விடுவோம் என்ற சித்திரம் உங்கள் மனதில் மின்னல் போல் பளிச்சிட நீங்கள் பயத்தால் நடுங்குகிறீர்கள். எனவே சங்கலம் தோற்கிறது. கற்பனை வலெகிறது! என்னால் முடியாது என்று நீங்கள் எண்ணினால் நிச்சயம் உங்களால் அது முடியாதுதான். வீட்டுக் கூட்டும் தொழிலாளர் உயர்ப் பலகையில் நடக்கும் இவ்விஷயத்தைச் சர்வசாதாரணமாகச் செய்கிறார்கள். அது எப்படி அவர்களால் முடிகிறது? அவர்கள் தம்மால் அவ்விஷயத்தை இலகுவில் செய்ய முடியும் என்று நம்பிச் செயலற்றுவதே அதற்குக் காரணம்."

கற்பனையின் சக்தியையும் வறும் மனோகலத்தின் பலவீனத்தையும் இவ்வூதாரணம் நமக்கு நன்கு விளக்குகிறது. நாம் விழப் போகிறோம் என்ற எண்ணம் பலருடைய மனதில் ஒரு சித்திரமாகத் தோன்றுகிறது. அச்சித்திரத்துக்கு முன்னால் எனது முயற்சிகள் வீணாகிவிடுகின்றன. தோல்வி பெறுகின்றன. இத்தகைய தோல்விகளை எதிர்க்க மலேமும் மலேமும் நாம் சங்கலத்தை அதிகமாக மறக்கொண்டால் தோல்வி இன்னும் பெரிய தோல்வியாக முடியும் அல்லாமல் வறெறி ஏற்படாது! உதாரணமாக ஒருவரது பெயர் உங்கள் மனத்தில் புகுந்துகொண்டு வளைய வேறு மறுக்கிறது என்று வதைத்துக் கொள்வோம். நீங்கள் அப்பெயரை வளையவே இழுத்தெடுக்க எவ்வளவோ முயற்சி எடுக்கிறீர்கள். உங்கள் சொந்த அனுபவத்தை இவ்விஷயத்தில் நினைவுகூர்ந்து பாருங்கள். நீங்கள் எவ்வளவு அதிகமாக பெயரை இழுத்தெடுக்க முயற்சிக்கிறீர்களோ அவ்வளவுக்கு அப்பெயர் மலேமும் மலேமும் புத்தனத்துக்கொண்டு சிலைவதை நீங்கள் கண்டிருப்பீர்கள்.

ஏன்? சிலர் கூடும் சிரிப்புக்கு ஆளாகுவதை நீங்கள் காண்கிறீர்கள். அவர்கள் அதை எவ்வளவுக்கு எவ்வளவு அதிகமாக அடக்க முயற்சிக்கிறார்களோ அவ்வளவுக்கு அவ்வளவு அந்தச் சிரிப்புப் பிறிப்பி வளையும. சங்கலம் சிரிப்பை அடக்க முயலுகிறது. ஆனால் கற்பனையோ சிரிப்பைக் கட்டவிழ்த்து விடுகிறது. இதில் பெயரைப் புத்தனத்திருந்த இடத்திலிருந்து மீட்டெடுக்க முன்னைத் தவிரின் மனதில் இருந்த எண்ணம் என்ன? நான் இன்னாரின் பெயரை நினைவுகூற விரும்புகிறேன். ஆனால் அது என்னால் முடியவில்லை என்பதுதான் அது. சிரிப்பை அடக்க முடியாது கஷ்டப்பட்டவர் மனதில் இருந்த எண்ணம் என்ன? நான் சிரிப்பை அடக்க நினைக்கிறேன். ஆனால் அது என்னால் முடியவில்லை" என்பதே அது.

இரண்டு சந்தர்ப்பங்களிலும், வறெறி பெறவேண்டும் என்ற சங்கலம் வளைய மனதில் இருந்தாலும், உள்மனதில் முடியவில்லை-முடியாது என்ற கற்பனை தோன்றி விட்டதால் சங்கலத்திற்கும் கற்பனைக்கும் போர் மீள்கிறது" போரில் வறெறி கற்பனைக்கே!

கவின்கூற்றின் பிரகாரம் இப்படிப்பட்ட போராட்டத்தில் என்றும் எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் கற்பனைக்கே வறெறி. இதற்கு விதிவிலக்கே இல்லை. இன்னோர் உதாரணமாகப் போர்க்களத்தில் ஒரு காட்சியைப் பார்ப்போம். அங்கு படவீரர்கள் திடீர்த் தோடு அணிவகுத்துச் செல்கின்றனர். தளபதி சிங்கம் போல் நடுஞ்சை நிமிர்த்தி

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

ஆசு சரியம்தெடுவாமில்லை. பாரக் கப் போனால் மனிதனும் ஒரு பாலுண்ணி (Mammal) மிருகந் தானே? காட்டில் வாழும் மிருகங்கள் பலவும் -யானை உட்பட - மந்தை மந்தையாகத் தானே வாழ்கின்றன? மனிதனும் மந்தை வாழ்வா வாழ விரும்பும் பாலுண்ணி ஐந்து என பதனால் தான் சமுதாயம் என்ற கட்டடம்பை உண்டாக்கி வாழத் தொடங்கினான் அவன். ஆனால் இந்த மந்தை வாழ்வாக்கள் அவன் ஒரு தனி வாழ்வை நாளடைவில் தனக்கென வகுத்துக் கொண்டு விட்டாலும், மந்தையின் இயல்புகளையும் அவன் அடியோடு இழந்துவிடவில்லை. ஒரு நாட்டில் பொதுஜன இயக்கங்களோ, புரட்சி இயக்கங்களோ நடக்கும் பொழுதும், யுத்தங்கள் நடக்கும் பொழுதும் இதே நாம் தள்ளிவாக்கக் காணக் கட்டியதாயிருக்கிறது.

ஒரு கட்டடம், அது ஒரு இன வெறிக் கட்டடம் என்று வதைத்துக் கொள்வோம். வீதியில் செல்கிறது. வீதியிலே பிற இனத்தாரர்கள் வருகிறார்கள். கட்டடத்தின் முன்னணியில் நிற்கும் நால்வர் ஆவசேத்துடன் "அதோ அதோ வருகிறார்கள். தொலைத்துக் கட்டுவோம். வீதி ஏறிவோம்!" என்று கச்சலிட்டும் பாய்ந்து செல்கிறார்கள் உடனே அங்கு நாம் காணும் காட்சி வியப்பிடும்படியாகும். அதிக இடம் வெளிகளும் சிதறி வந்த மனித மந்தை அந்த நால்வருக்குப் பின்னால் இடம் வெளியின்றி நொங்கி நிற்கிறது. வீறு பறுகிறது. வகைமடைகிறது. பாய்கிறது. அச்சம், தயக்கம் இரக்கம் என்பன காற்றில் பறக்கின்றன. வெறிபீடிக் கிறது. வந்தவர்கள் அங்குமிங்கும் இழுக்கப்படுகிறார்கள். அடிக் கப்படுகிறார்கள். உதகைக் கப்பறுகிறார்கள், நிலத்தில் விழுத்தி நொருக்கப்படுகிறார்கள். நடுசில் மிதிக் கப்படுகிறார்கள். கதறக் கதற, இரத்தம் கக்க வீதிக் கரையில் வீசப்படுகிறார்கள்! இந்தச் சம்பவத்திற்குக் காரணம் என்ன? முன்னே வந்த நால்வரும் தம் இனத்துக் காக்கச் செய்யும் பணியில் தாம் கலந்து கொள்ளாது இருக்க முடியாது என்ற கற்பனை நம்பிக்கை-அவர்கள் உள்ளத்தில் எழுந்து விடும், இன்னதிரியை ஒழிப்பது இவ்விடத்தில் மிக இலகுவானதே என்று அவர்கள் நம்புவதுமேயாகும்.

சில கொல்காரர்கள் கொலை செய்தபின்னர் நீ ஏன் இக்கொலையைச் செய்தாய்' என்ற கேள்விக் கு' என்னல் அதைத் தவிரக் க முடியவில்லை. என்னை ஏதோ உந்தித் தள்ளியது. என்னால் அதை எதிர்த்து நிற்க முடியவில்லை"* என்று சொல்லுவதை நாங்கள் அறிந்திருக்கிறோம். ஆம், அறிவு ஆவசேத்துக்கு முன்னர் அடிபணிந்து விடுகிறது. ஆவசேம் வெற்றி பெற்றுவிடுகிறது. அறிவு வெளிமண இயக்கம், ஆவசேம் உள்மண இயக்கம். அறிவு எம் சங்கல்பத்ததைத் துண்டுவது. ஆவசேம் எம் கற்பனையையும் கனவுகளைத் துண்டுவது.

மறே கண்ட நிகழ்ச்சிகள் நமக்கு ஒன்றாகக் காட்டுகின்றன. நாம் எம் அறிவதைப் பற்றியும் சங்கல்பத்தைப் பற்றியும் மிகப்பெரிய நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆனால் உண்மையில் நாம் எமது உள்மனத்தின் அடிமகைகளே. உள்மனத்தின் ஆவசேங்களே, எமது கற்பனைகளே எம்மகைக் கட்டியாளாகின்றன. நாம் வெறும் பாவகைகள். சப்த திரக் கயிறு நனவிலி மனதில் இருக்கிறது. அறிவு எம்மனை வழி நடத்தவில்லை. சங்கல்பங்களால் உபயோகமில்லை. நாம் பம்பரங்கள். நாம் காணும் கனவுகளும் செய்யும் கற்பனைகளும் எம் வாழ்க்கையின் உருவத்தை நிர்ணயிக்கின்றன. பம்பரங்களை ஆட்டுவிக் கின்றன.

கற்பனை என்பது ஒரு காட்டாறு. அதில் தப்பித் தவறி விழுந்தவரை அது அப்படியே அள்ளி இழுத்துச் செல்கிறது. எமது சங்கல்பம் எம்மகைக் கரையை நோக்கி இழுக்கிறது. ஆனால் காட்டாற்றின் வகைத்தின் முன்னர் நாம் எம்மாத் திரம்? நாம் அள்ளப்படும்படிச்

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

சென்ற விடுகிறோம். ஆனால் இக் காட்டாற்றின் பெரும் சக்தியை எமது விவகேத்தினல் நாம் எமக்குச் சாதகமாகவும் வழிகளும் இல்லாமல் இல்லை என்பதுதான் எமில் கபிகண்டிபித்த சூய வசியம் என்னும் இரகசியம். ஆனால் இந்த இரகசியத்தின் முக்கிய அம்சமென்னவென்றால் காட்டாற்றின் வகேத்தலை நாம் நன்குணர்ந்துகொண்டு அதுபோகும். திசையிலே எமது ஓடத்தலை நாம் செலுத்த வேண்டும் என்பதேயாகும். எதிராறு நீந்தி நாம் வற்றி காண முடியாது. காற்று வீசும் திசையை அறிந்து பாயவை அதற்குறிப்பிட்டுத் தான் படகு கடலில் முன்னேறிச் செல்ல முடியும். விஞ்ஞானிகள் செய்வதும் இதுதான். இயற்கை நியதிகளைக் கண்டு பிடித்து அந்தக் கண்டுபிடிப்புகளுக்குக் கற்று எமது காரியங்களைச் செய்யவேண்டும். கற்பனையின் சக்தியை உள்மனதின் ஆவசேக கனவுகளின் சக்தியைக் கண்டறிந்து, கபி, அது ஒரு காட்டாறு என்பதை விளங்கிக் கொண்ட கபி, அக் காட்டாற்றின் திசையைத் தொழிற சாலகை குத்தி ரூபி அதனால் சக்திரங்களைச் சூழலவைத்து, நீர்மின் சாரசக்தியை 'உண்டாக்கி, தொழிற சாலையிலுள்ள யந்திரங்களை எப்படி இயக்கலாம் என்பதற்கும் வழிகாட்டினர்.

தன்னுடைய இந்த சித்தாந்தத்தை அவர் ஒரு உதாரணத்தின் மூலம் பின்வருமாறு விளக்குகிறார் :- "கற்பனை என்னும் உள்மன இயக்கத்தை கடிவாளமோ சணைமோ அற்ற ஒரு காதிரகைக்கு ஒப்பிடலாம். இப்பிப்பிட்ட நிலையில் அதில் ஏறி வீற்றிருக்கும் ஒரு மனிதன் என்ன செய்ய முடியும்? காதிரகை சென்ற வழியில் தானும் செல்லவேண்டியதுதான். இவ்வாறு காதிரகையை தன்னிஷ்டமாக ஓட்டிவிட்டால் அது அங்குமிங்கும் ஓடி முடிவில் எங்காவது ஒரு குழியில் போய் விழும். காதிரகையில் ஏறியிருப்பவனும் குழியில் விழவேண்டியதுதான். ஆனால் காதிரகை மீதுள்ளவன் எவ்விதத்திலனும் ஒரு கடிவாளத்தையும் சணைத்தையும் காதிரகைக்கு மாட்டி விட்டால் அதன் பின் காதிரகை எஜமானல்ல, அதன் மீது வீற்றிருப்பவனே எஜமானன். பின்னர் காதிரகை அவனை நினதெத்த இடத்துக்கு இழுக முடியாது. காதிரகை வீரனே தான் வேண்டிய இடத்துக்குக் காதிரகையைப் போகச் செய்வான்."

இவ்வாறு உள்மனம் என்ற காதிரகையைக் கட்டியாளும் கடிவாளமும் சணைமும் தான் சூய மந்திரம் அல்லது 'சூய வசியம்' என்று அழகைக் கப்படும் கபிவின் முறையாகும். இந்த 'சூய வசிய' சக்தி கபிவின் கரத்தில்தெளிவான ஒரு விஞ்ஞானக் கண்டுபிடிப்பாக தெளிவந்த போதிலும் உலகம் தொடங்கிய நாள் தொடக்கம் இது மனித உள்ளத்தையும் செயலையும் உருவாக்கும் சக்தியாக நிலவி வரவே செய்திருக்கிறது. கபி இச்சக்தியைத் தனிப்படுத்தி விளங்கிக் கொண்டதோடு ஒரு மனிதன் அதனைத் தான் விரும்பும் வளையில் திட்டமிட்டு உபயோகிக்கத்தக்க ஒரு கருவியாகவும் மாற்றித் தந்தார். இதுவே மனோதத்துவ உலகில் அவர் புரிந்த சாதனையாகும்.

வாழ்கையில் நாம் செய்யும் எவ்வேலைகளுக்கும் தன்னம்பிக்கையே காரணமாயிருக்கிறது. ஒரு குழந்தை நடக்க. கப்பழகுவது கபிடத் தன்னம்பிக்கையினலேயே. தவழும் குழந்தை நடக்கும் குழந்தையையும், நடந்து திரியும் குழந்தை தாயையும் இதரர்களையும் காணுகிறது. குழந்தைக்கு தெளிமனதின் சங்கல்பம் செய்யும் திறமையை கிடையாது. ஆனால் கண்டதைச் சித்திரமாகிப் பதியவைத்துக் கொள்ளும் உள்மனம், நனவிலி அதன்மீது இருக்கவே இருக்கிறது. இந்நனவிலியில் தானும் நடப்பது போன்ற காட்சி தோன்ற, தனது கால்களை ஊன்றி எழவும் நடக்கவும் முயற்சிக்கிறது குழந்தை. தன்னால் நடக்க முடியும் என்ற தன்னம்பிக்கை இருப்பதாலேயே அது இதில் சீக்கிரமே வெற்றிபெற்றும் விடுகிறது. நடக்கும் குழந்தை சிறிது காலத்தில் ஓடுகிறது, பாய்கிறது, குதிக் கிறது, ஆடுகிறது. இவற்றில் எல்லாம் குழந்தையின் நனவு

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

மனத்தலைவிட நனவிலிசு சித்திரமே அதிகம் சயலாற்றுகிறது. ஏனெனில் கழந்தையிடம் சிந்திக்கும் நனவு மனத்தலைவிட விஷயங்களைச் சித்திரமாகக் காணும் நனவிலி மனமே பலம் பெற்று விளங்குகிறது.

சிந்திக்கும் மனம், சங்கல்பம் சய்யும் மனம் வளரவளர நாம் அதில் அதிக நம்பிக்கை வகைகத்தொடங்குகிறோம். அதனால் சில காரியங்களைச் சாதிக்க முன்கிறோம். அக்காரியங்கள் நனவிலிசு சித்திரத்துக்கும் ஒத்ததாயிருந்தால் வற்றி கிடக்கிறது. இல்லாத விடத்துத் தோல்விக் காணுகிறோம். நனவு மனம் வருந்துகிறது. வாழ்க்கை கசக்கிறது. 'இவ்வித வாழ்க்கையால் என்ன பயன்' என்று கபிட எண்ண ஆரம்பித்துவிடுகிறோம். இந்த நிலையை மாற்றவே சய்யவசிய முறை உதவுகிறது. நனவு மனத்துக்கும் நனவிலி மனத்துக்கும் நிரூபிக்கிற ஒத்துழைப்பை ஏற்படுத்துவதே வாழ்க்கையின் பலமுறைகளிலும் வற்றி காண்பதற்கே சய்யவசிய முறை தவேப்படுகிறது.

எமது வாழ்க்கையை நாம் எடுத்துக் கொண்டால் நாம் எப்பொழுதும் தரக்கத்தக்க கியதை மறையில் நடப்பதில்லை. உதாரணமாக மடையில் பசேசும் கலையை எடுத்துக் கொள்வோம். நல்ல ஆரோக்கியமும், தோற்றமும் உள்ளவர்தான் மடிகள். தனித்த சிந்தனையும், படிப்பும் நல்ல காரணம் அவருக்கு அமைய திருக்கிறது. கபிடத்தலை ஒழுங்கு சய்ய தவர்களும் அவரது நண்பர்களே, அவர்கருத்துக்களைக் கடைபிடிக்க ஆசையுடன் இருப்பவர்கள். இருந்தாலும் பசேசு தொடங்குதற்கு எழும்பியதும் மடிகள் நடுசில ஏதோ ஒரு பாறாங்கல் வந்து அழுத்துவது போல் இருக்கிறது. கழுத்திலே வரே வசை தொடங்குகிறது. கால்கள் உதறத் தொடங்குகின்றன. வாய்குழறுகிறது. சொற்கள் தடுமாறுகின்றன. மிகவும் கஷ்டத்துடன் ஏதோ சில வார்த்தைகளை மூண்டு மூண்டு துவிட்டு மெல்ல உட்கார்ந்துவிடுகிறார் அவர். தரக்கரீ தியாகப் பார்த்தால், சிந்திக்கும் மனத்தின் அடிப்படையில் பார்த்தால் இந்தச் சம்பவம் இப்படி நிகழ்ந்திருக்க வேண்டியதில்லை. பசேசாளருக்கு வேண்டிய எல்லாக் குணத்தியங்களும் அவரிடம் நிறைய இருந்தும் அவர் தம் முயற்சியில் தோல்வி கண்டார். ஏன்? அவரிடம் எல்லாப் பண்புகள் இருந்தும் ஒரு பண்பு இருக்கவில்லை. அது தான் தன்னம்பிக்கை. அவருடைய உள்ளத்தில் தவறான பய உணர்ச்சிகள் தோன்றிவிட்டன. அவர் தாம் பரிசுக்கத்தக்க முறையில் நடந்து கொள்வனே என்று அஞ்சினார். பொருத்தமான வார்த்தைகள் வராத விட்டால் என்ன சய்யவது என்று பயந்தார். இந்தப் பயங்கள் அவரது நனவிலியை ஊட்டுருவின. அதன் பயனாக அவர் உள்ளத்தில் தொழந்த சித்திரம் ஒரு தோல்விச் சித்திரம். கால் நடுங்கும், வாய்குழறும், பசேவராத அவர் எண்ணினார். அவர் எண்ணிய எண்ணம் அப்படியே ஒரு சிறியமாற்றமுமின்றி நடந்ததேயிது.

உண்மையில் "நான் வற்றிப் பெறுவனே? என்று திண்ணமாக எண்ணுபவன் தான் எடுத்த காரியத்தில் வற்றிப் பெறுவதை எவராலும் தடுக்க முடியாது. அதேபோல் நாம் எங்கே வற்றிப் பெறப்படுகிறோம். தோல்வி அடையத் தேர்வுவோம் என்ற எண்ணத்துடன் மறே கொள்ளப்படும் முயற்சி படுததால் வியாகவே முடிவதையும் யாராலும் தடுக்க முடியாது.

நாம் முன்னே கபிரிய பசேசாளராகிய மடிகள் தன்னம்பிக்கை நிறைந்த உள்ளத்தைப் பெற்றிருந்தால் எப்படி நடந்திருப்பார்? "என்னால் நன்கு பசேசமுடியும். என்குரல் இனியது. மனத்தைக் கவர்வது. நான் எனது கருத்துக்களை ஒழுங்கு அமையத்து வதை திருக்கிறேன். எனக்கு எப்போதும் வார்த்தைப் பஞ்சம் கிடையாது. அருவி போல்

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

சொற்கள் தங்கு தடையின்றி ஓடும். என பிரசங்கத்தலை எல்லோரும் மசெச்சுவர்கள். நண்பர்கள் கதைட்டி ஊக்கம் அளிப்பார்கள்' என பன போன்ற எண்ணங்கள் அவர் உள் மனதில் வற்றிச் சித்திரத்தலை எழுதியிருக்கும். வற்றியும் பற்றியும் பார!

வரேஜில் என்ற லத்தீன் கவிஞன் அவர்கள் வலியவர்களாக இருப்பதற்குக் காரணம் அவர்கள் தாம் வலியவர்களாக இருப்பதாக எண்ணுவதுதான்' என்று கபறியதும் இங்கு நினவை கபரத்தக்கதாகும். எண்ணத்தின் சக்தியைப் பற்றி எமில் கப கபறிய சில வார்த்தைகள் பின் வருமாறு :-

*உங்களுக்கு இருக்கக் கபறிய நோய்களைப் பற்றி எண்ணுவதற்கு காலத்தலைச் சலெவிட வணைடாம். எனெனில் உங்களிடம் உண்மையான நோய்கள் இல்லாவிட்டால் அவை உங்கள் எண்ணத்தின் சக்தியால் தோன்றி விடவும் கபறும்."

*நீங்கள் விரும்புவது உங்களுக்கு நிச்சயம் கிடக்கையும் என்று நம்புங்கள், அப்பொழுது அது கிடத்தலைத் தீரும்."

*ஒருவன் சூய ஆளுமலை பற நான் சூய ஆளுமலை பற்று வருகிறேன் என்று திடமாக நம்பினால் போதும்??

எமது எண்ணங்கள், நல்லவையும் சரிதீயவையும் சரி பின்னால் சலெலாகி வாழ்க்கலை அனுபவமாகின்றன. நாம் தான் நம்மலை உருவாக்குகிறோம். சபழ்நிலகலை அல்ல.? நான் வாழ்க்கையில் "வற்றி அடவைனே? என்ற எண்ணத்தலை வாழ்க்கையைத் தடாடங்கும் ஒருவன் நிச்சயமாக அதில் வற்றி பறுகிறான், எனென்றால் அவன் அந்த இலட்சியத்தலை காக வலை சலெய்வும் தடாடங்கி விடுகிறான். வற்றி அடவைனே என்று தீர்மானித்தலைக் கடைவன் முன்னால் ஓரே ஒரு சந்தர்ப்பம் தான் வருகிறதென்றும் அந்த சந்தர்ப்பம் என்ற உருவத்தின் தலையில் ஓரே ஒரு மயிர்தான் இருக்கிறதென்றும் வதைத்தலைக் கடைவால் கபற, அவன் அந்த ஓரே ஒரு மயிரலைப் பற்றிக் கடைவால் முன்னறே விடுகிறான். இன்னும் வற்றியலை உண்மையாக அபடே சிப்பவன் வற்றிக் கறிய சபழ்நிலகலை எப்படியோ உண்டாக் கிக் கடைவால் விடுகிறான். அதே நறேத்தில் எப்பொழுதும் தன்மீது அவநம் பிக்கலை கடைவால் இருக்கும் ஒருவன் எந்தக் காரியத்திலும் ஒருபோதும் வற்றி பறமாட்டான். அவன் முன்னால் ஆயிரம் சந்தர்ப்பங்கள் தலை நறநைத மயிர்களால் விளங்கினலும் அவை அவன் கண்களுக்குத் தறிய மாட்டா. நீட்டியவால் கலைக்கு அகப்பட இலட்சம் மயிர்கள் இருந்தாலும் அவன் கலைக்கு ஒற்றமையிர கபற அகப்படாது. அவன் சிருஷ்டிக்கும் சபழ்நிலகலைப் படுதவாக வற்றிக் கபற புதில் தலை வியலைத் தரும் பாதகமான சபழ்நிலகலைகலை இருக்கும். இதற்கலைலாம் விதியலைக் கறலை கபறாதீர்கள். நீங்கள் தான் கறறவாளிகள்."

தலை வியலை நினதைது அஞ்சுவது தலை வியலை நிச்சயம் கடைவால் வரும். அதேபோல வற்றியின் எண்ணம் வற்றியலைக் கடைவால் வரும். வற்றி பறவலை என்ற எண்ணம் பாதையில் வரும் தலைகலை எல்லாம் உடலைத் தறற்தலை சலை லவல் தலை."

சூய வசியம் என்பது நாமே நம் மனதலை மாற்றிச் சரியான பாதையில் சலைத்தலைதற்கு உபயோகிக்கும் ஒரு உளவியல் வித்தயைாகும். இதலை கனவூச் சூயவசிய முறை என்ற பபெரால் எமில் கப அழலைக் கறார, தமது முறலைக் கப இப்பபெரலை அவர் சபட்டலைதற்குக் காரணம் கனவிலிச் சூய வசிய இயக்கத்திலிருந்து தம் முறையைப் பிரித்தலைக் கடைவால் தற கயோகும். இந்நனவிலிச் சூயவசிய இயக்கம் நமக்குத் தறியாமல் என்றும் எப்பொழுதும் இவ்வலையில் இயற்கலை யாக நடலைபற்றுக் கடைவால் இருக்கும் ஒன்றாகும்."

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

அது தான் நம் ஒவ்வொருவர் வாழ்க்கையையும் அது இன்றகைக்கு என்ன நிலையில் இருக்கிறதோ அந்த நிலைக்குக் கொண்டு வந்திருக்கிறது.

இங்கு சூயவசியம் என்னும் சக்தியின் அடிப்படையில்தான் என்ன என்பதை நாம் திட்டவாட்டமாகத் தெரிந்துகொள்வது அவசியம்: எம் நனவு மனத்தில் உதயமாகும் எந்த ஒரு எண்ணமும் நனவிலியால் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டால், அது அங்கே நிலைபெற்று எங்கள் வாழ்க்கையை என்றும் மாற்றும் சக்தியாக என்றும் இயக்கும் சக்தியாகச் செயலாற்றத் தொடங்கி விடுகிறது. இவ்வாறு வலுப்பெற்ற எண்ணம் எப்படியும் நிறைவேறியதே தீரும். இதுவே சூயவசியத்தின் அடிப்படையில்தான். ஒரு தந்தைக்கும் தாய்க்கும் நான்கு பிள்ளைகள் இருக்கிறார்கள் என்று வதைத்துக்கொள்வோம். இதில் ஒருவன் ஒரு டாக்டராகிறான். இன்னொருவன் கவிஞனாகிறான். மற்றவன் ஒரு நடிகனாகிறான். நாலாவது மகன் ஒரு சண்டியன் அல்லது ரௌடியாகிறான். இதற்கெல்லாம் அடிப்படையாகக் காரணம் அவரவர் நனவிலியில் காணப்படும் வாழ்க்கையின் இலட்சியமே யாகும். எப்படி என்று பார்ப்போம்:

டாக்டராக வந்த சந்திரன் சிறுவயதில் ஒரு டாக்டரைக் கண்டு அவர் நடையடைபாவனைகளைப் பார்த்து வியப்பில் ஆழ்ந்திருக்கலாம். அவரது அன்புக்குப் பாத்திரமாகி இருக்கலாம். நோய்வாய்ப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியில் அவரது சேவையின் சிறப்பை நேரில் கண்டு உள்ளம் மகிழ்ந்திருக்கலாம். அவரது முகத்தின் புன்னகையால் அடிமையாகக் கட்டி இருக்கலாம். இளம் உள்ளத்தில் “இவரல்லவோ உயர்ந்த மனிதர், இவர் மாதிரியல்லவோ மனிதர் இருக்க வேண்டும்!??” என்ற எண்ணம் தோன்றி இருக்கலாம். உலகம் அவரை விரும்பிப் போற்றுவதைக் கேட்டு இப்படிப்பட்ட பொதுஜன அன்பைப் பெறுவதல்லவோ வாழ்க்கையின் வறையென்று கருதி இருக்கலாம். இவையெல்லாம் நனவு மனத்தில் எழும் எண்ணங்கள். அவை நனவிலியில் இறங்குகின்றன. இவ்வெண்ணக் கோவை அங்கே ஒரு மாறாச் சித்திரமாக எழுதப்பட்டு விடுகிறது. எனவே அதுவே வாழ்க்கையின் இயக்கமாகிறது. மாணவப் பருவத்தில் சந்திரனை இழுத்துச்

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

சனென்ற இலட்சியம் இதுவே. இதன் முடிவாக அவனே ஒரு டாக்டராகி விடுகிறான். நனவா மனத திலிழ்ந்து தண்ணம், நனவிலியால் அங்கீ கரிக கப் பட்டு நிலபெற்ற திண்ணிய எண்ணமாகி விட்டதால் எண்ணிய எண்ணியாங்கு எய்தப்பட்டது. நனவிலி மனதின் அங்கீ காரம் இல்லாத எண்ணம் திண்ணிய எண்ணமாவதில்லை. வறெறியும் பெறுவதில்லை. ஆனால் இது சந்திரனால் கனவாச சூயவசிய முறையால் எய்தப்பெற்ற வறெறியன்று. நாம் அறியாமலே எம்மசை சூறறியும் எம்முள் எத்திலும் நடபெற்றுக் கொண்டிருக்கும் இயற்கையான நனவிலிச் சூயவசிய இயக்கத்தால் ஏற்பட்ட பலன் இது. கவிஞன கண்சே கவிஞனானதும் இப்படித்தான். அவனது மாமனின் நண்பன் இன்பதாசன் ஒரு கவிஞன் அவனைச் சூற்றி எப்பொழுதும் நண்பர்கள் வாய்பைப் பிளந்து கொண்டோ, சுவிகளைத் தீட்டிக் கொண்டு உட்கார்ந்திருப்பார்கள். "ஆகா எப்படிப்பட்ட கருத்து, நல்ல உபமானம்!" என்றெல்லாம் மசை சூவார்கள். ஒருமுறை அவனது பாட்டை விந்து மக்கள் மன்றமொன்று அவன்குத்துத் தங்கப்பதக்கமும், மல்லிகை மாலையும் சட்டியது. 'புதுமலைப் புலவன்' என்றபட்டமும் அவன்க்கு அளிக்கப்பட்டது. கண்சேன் பிஞ்சுள்ளத்தில இன்பதாசனின் இவ்வறெறி பெரியதோர் உணர்ச்சியை உண்டாக்கியது. கவிஞன்க்கு இருக்கும் மதிப்பு வறோ யாருக்கிருக்கிறது? இதுவல்லவோ வாழ்வு! என்ற எண்ணம் நனவா மனதில் தோன்றி நனவிலியில் வீழ்ந்து விட்டது, அதன் பயன்? கவிஞனாக வணேடும் என்ற அந்த எண்ணமே அவன் நனவிலி மனதை ஊக்ககுவிக் குஞ்சு கத்தியாகியது. வாழ்க்கையின் இலட்சியமாகியது. அதனால் தான் கண்சே கவிஞனானன். நடிகன் நடிகனானதும், ரௌடி ரௌடியாகியதும் அப்படித்தான். ரத்தினம் ரௌடியானது எப்படி? சின்னஞ்சிறுபயைன் உள்ளத்திலே அவன் காணும் காட்சிகள் எல்லாம் அப்படியே சித்திரமாக நிலை பெறுகின்றன. வீதியிலே நாலுபேரே தன்னந்தனியாக எதிர்த்து முறியடித்த முரட்டு மூத்தலிங்கத்தலைப் பார்த்திருக்கிறான் ரத்தினம், ஒருநாள். என்ன உடம்பு? இரும்பா இது? அல்லது கருங்கல்லா? தசைநார்க்கள் இப்படியல்லவா இருக்க வணேடும்? தோள்பட்டிகள் போல் அவை துள்ளித் துடித்து இறுகி நிமிர்ந்து நிற்கும் காட்சியே காட்சி. அத்துடன் மூத்தலிங்கம் முகம் கட்ட எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறது. மீசையைப் பார! இரூ கரிய பிறசைச் சந்திரன்கள் போல் அவை அவன் நாசியின் இரூபுறங்களிலும் எழுந்து நிற்பது எவ்வளவு கவர்ச்சியாயிருக்கிறது! மதுரை வீரன் போல், கட்டபொம்மன் போல் காட்சியளித்து மூத்தலிங்கம் ரத்தினத்தின் நனவா மனத்தின் வழியால் நனவிலி மனதில் இறங்கி விட்டான். அதன் பயன்? நாளடைவில் தானும் ஒரு ரௌடியாகி சமுதாயத்தில் ஒரு வகை மதிப்பையும் பெற்று விட்டான். எண்ணிய எண்ணியாங்கு கயெதி விட்டான், எண்ணிய எண்ணம் திண்ணியதாயிருந்ததால்!

மறே கண்ட உதாரணங்களிலிருந்து நமக்குத் தெரிவதென்ன? நம் வாழ்க்கையை நனவிலிச் சித்திரங்களே நிர்ணயிக்கின்றன என்பதாகும். நனவிலியில் நல்ல சித்திரங்கள் விழும் திருக்காமலே நல்ல வாழ்க்கை, நனவா மனமும் ஏற்று மகிழும் வாழ்க்கை நமக்க்கு கிடக்ககும். இல்லாதபட்சத்தில் நனவா மனம் எண்ணி எண்ணி வதும்பும் வாழ்க்கை. தான் சித்திக்கும். இயற்கையாக நிகழும் நனவிலிச் சூயவசியம் தற்செயலாக நல்ல சித்திரத்தலை உள் மனதில் எழுதி விட்டால் முயற்சி இல்லாமலே வறெறி கிடத்தது விடலாம். இது எதையென்போல் என்றால் கடற்கரையில் அகப்பட்ட கரடும்புரடான கருங்கற்களில் சில இயற்கையாக, ஏற்படும். அலகைளின் தாக்கத்தலினுலும், மழை காற்று வயியில் போன்ற இயற்கைச் சக்திகளின் தாக்கத்தல்களின். லும், இதர கற்கள், மணல், உயிர்ப்பிராணிகள் என்பவற்றின் உராய்வு சலினலும் தமது கரடும்புரடான தோற்றத்தலை இழந்து, வாளிப்பான ரப்பர்ப்பந்து போன்ற உருண்டை வடிவம் பெற்றுக் காட்சி அளிப்பதுபோலாகும். ஆனால் இவ்வித மாற்றம் எல்லா இடத்திலும் எல்லா விஷயத்திலும் எல்லாத் துறைகளிலும் எப்பொழுதும் ஏற்படாது. உதாரணமாக ஒருவனின்

Written by - அறிஞர் அ. ந. கந்தசாமி -

Sunday, 04 March 2018 00:33 - Last Updated Sunday, 04 March 2018 01:38

நனவிலிச் சித்திரம் பணத்திறையைப் பொறுத்த வரையில் நன்றா அமறைந்து அதன் பலன்கள் அவன் அதிறையில் வற்றியும் பெறக்கூடும். ஆனால் அதே மனிதனின் மனதில் சமுதாயத்தில் மற்றவர்களுடன் ஓட்டிப்பழகி மதிப்பைப் பெறும் திறையில்லோ கல்வித் திறையில்லோ தகோரோ க்கியத்திலோ ஒரு பண்ணின் உள்ளத்தகை கவரும் காதல் திறையில்லோ நனவிலி மோசமான சித்திரங்களை எழுதி வதைத் திருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவன் லட்சாதிபதியாகியும் எந்த நேரமும் துன்பத்தில் உழலும் துரப்பாக கியசாலியாகவே விளங்குவான்.

இப்படிப்பட்ட வாழ்க்கைக்கு ஆளான கோடீஸ்வரர்கள் பலர். உதாரணமாக அல்பிரெட் நோபலின் வாழ்க்கையை எடுத்துக் கொள்ளலாம். இன்று உலகலொம் போற்றும் நோபல் பரிசைத் தோற்றுவித்த இப்பெருங்குபரே தம் வாழ்க்கையின் பெரும் பகுதியைத் தன்னந்தனியாகவே கழித்தார். காரணமென்ன? ஒரு பண்ணின் இதயத்தகை கவர்ந்து அதில் ஆட்சிசெலுத்த அவருக்கு முடியவில்லை. இத்திறையில் அவர் எடுத்த முயற்சிகள் எல்லாம் வீணான. இதனாவரவே வளியில் சொல்லி எங்கி இருக்கிறார், அவர் உள்ளம் அன்புக்காக அழுகிறது. ஆனால் அது கிட்டாமலே அவர் இறந்துபோனார்!

இதுபோலவே இன்னொருவன் ஏழையாயிருக்கக் கூடும். இருந்தும் ஒரு பண்ணின் அன்பும், கழந்தகைகளின் அன்பும், ஊரார் அன்பும் அவனுக்குத் தாராளமாகக் கிடைத்து வரக்கூடும். இந்தத் திறையில் அவன் நனவிலிச் சித்திரம் நன்றாக அமறைத்திருப்பதே இதற்குக் காரணம். ஆனால் அவன் நனவிலி பணத்திறையைப் பொறுத்தவரையில் மோசமான சித்திரங்களை எழுதி வதைத் திருந்தால் இந்த அன்புகளும் கிடையையும் அவன் துன்பவாழ்க்கையே வாழ்வணைபிநரேடும். பணமிருந்தும் அன்பு கிட்டாதவன் அத்தனிமையைத் தாங்க முடியாது தற்கொலை செய்து கொள்கிறான். அமெரிக்க கோடீஸ்வரர் பலர் இவ்வாறு தற்கொலை செய்து கொண்டதைப் பற்றி நாம் களே விப்பட்டுக்கிறோம். அதேபோல் அன்பும் ஆதரவும் இருந்தும் பணமில்லாக் கஷ்டத்தால், வறுமையைக் கொடுமையால் தற்கொலை செய்தவர்களையும் நாம் அடிக் கடி களே விப்புகிறோம். இவனை எல்லாம் நமக்கு எதகை காட்டுகின்றன? நனவிலிச் சூயவசியம் என்ற இயற்கையின் கருட்டு இயக்கத்தனை நாம் நம்பியிருக்க முடியாது என்பதைத் தான். சில வளேகைகளில் இவ்வியக்கம் சில திறைகளிலோ ஒரு திறையில்லோ நன்மையெக் கும் சித்திரங்களை நமது நனவிலியில் எழுதி வதைத் திருக்கும். அதே சமயத்தில் இன்னும் சில திறைகளில் நமது வாழ்க்கையைச் சீரழித்துக். கூட்டிச் சுவராகக் கும் இருண்ட படங்களையும் வனரந்துவதைத் திருக்கலாம். இப்படிப்பட்ட சமூகநிலையில் அத்தகையை படங்களின் அடியோடழிந்து அவற்றுக்குப் பதிலாக நல்ல படங்களதைத் தீட்ட எமில் கண்கண்டுகித்த நனவூச் சூயவசியமுறை எமக்கு அவசியமாகிறது. க்கூ காட்டும் இந்த நனவூச் சூயவசியமுறை வாழ்க்கையின் முன்னறேறத்துக்கு வழிகாட்டும் ஒரு தீபம் தன் வாழ்க்கையைச் சிப்பனிட்டு வளமுள்ளதாகக் கவிரும்பும் ஒவ்வொரு ஆணும் பண்ணும் இத்தீபத்ததைத் தன் கையில்லே எடுத்துக் கொள்ளட்டும்.

[தொடரும்]